

"EDINOST"

Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob torkih, četrčkih in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerje pa ob 7. uri večer. — Obojuno izdanje stane: za jeden mesec f. 1.—, in ven Avstrije f. 1.50 za tri mesce f. 3.—, za šest mesecev f. 5.—, za leto f. 10.—, za dva leta f. 18.—, za tri leta f. 25.—. Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložne naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 2 nč., in ven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petiti; za naslove z debelimi črkami se plačuje prestop, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, smrtne in javne zabave, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 18. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nifrancovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upraviteljska ulica Molina pišete št. 5, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati leco Trst. Odprta reklama jejo so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

"Edinost je moč".

Javni shod

polit. društva „Edinost“ dne 13. decembra 1896. na Greti.

(Zvrstek.)

Predsednik Mandić: Ozirom na pritožbe, izražene po gg. dru. Pretnerju in Godniku in tičoč se cerkvenih odnošajev naših in še posebno poskusov nasprotne stranke, da bi se tudi cerkev zlorabljala za poitalijančevalne namene, želim predlagati resolucijo. Znamo vam je, da imajo patronat nad cerkvami v naši okolici deloma vlada, deloma škofija, deloma magistrat. To je velikega pomena, kdo ima patronat, kajti s tem je zvezano imenovanje župnikov. Najlepši izgled imamo v Rojanu. Moja resolucija teži za tem, da se pozove c. kr. vlada, naj si obdrži to pravico, kjer jo še ima. Prosim, da pritrđite tej resoluciji, kati važna je za nas tudi v narodnem pogledu. Važnost učiteljstva in duhovščine za duh, ki naj veje v ljudstvu, vedo ceniti naši nasprotniki. Neki viši magistratni uradnik je rekel kar naravnost: „Ko bomo imeli učitelje in duhovnike v svojih rokah, potem bode okolica naša“. Tem bolj je nam dolžnost, častiti zborovalci, napeti vse sile, da se to ne zgodi. (Pohvala in pleskanje.) Predlagam torej nastopno resolucijo:

Vlada se pozivlja, da ne izroči mestnemu magistratu patronata nad onimi cerkvami, kjer ga sedaj uživa ona sama.

Resolucija se je sprejela soglasno.

Dr. Rybář: Danes smo slišali tu iz ust volilcev raznih pritožeb v narodnem in gospodarskem pogledu. Iz ust zborovalca Šverce smo čuli obupni vsklik barkovljanskih ribičev, katerim se odreka trdovratno, česar potrebujejo neizogibno za izvrševanje svoje obrti. Iz ust zborovalca Godnika smo čuli, da imajo za nad 3000 duš barkovljanskih cerkvico, sezidano in proračunjeno za 300 duš. To je vendar kričč nedostatek in greh proti dušnim potrebam našega ljudstva. Ali vse zastonj. Barkovljani prosijo in prosijo že leta in leta, toda cerkve ne morejo dobiti. Magistrat se dela gluhega na obe ušesi in se ne zmeni za to, da ravno Barkovlje razmeroma jako veliko prispevajo v ob-

činsko blagajno. Stavim pa svojo glavo, da bi magistrat hitro slišal na obe ušesi, ako bi Barkovljani prosili italijanskega otroškega vrtca. (Veselosť. Klici: Gotovo!)

Okolico nam uničujeta tina uš in peronospera, a magistrat ne stori skoro ničesar, da bi odvrnil katastrofo, pretečo našemu vinarstvu. Vse prepušča le posestnikom samim, naj si pomagajo kakor morejo. Toda v okolici imamo še jedno bolezen, ki je še hujša nego trtna uš in peronospera, in tudi proti tej bolezni se ne stori prav čisto nič. Ta bolezen je italijanska nestrpnost in okuženi politiški vzduh. Ravno te dni smo čuli, kako so morali kaznovati dijake na komunalnem gimnaziju, ker se ne hote učiti avstrijske geografije. V takem duhu se vzgaja tržaška mladina. Zanima se, kaj se godi v Italiji in v Afriki, ali o svoji lastni domovini ničesar noče vedeti! (Lepe razmere! Žalostno!) Na nekem drugem zavodu se je zgodilo tudi te dni še nekaj veliko hujšega, toda o tem nočem govoriti. Oni dogodek je res tako žalosten, da ne kaže govoriti o njem na tem mestu. Morda bode govora o tem kje drugje. Ali ta dogodek nam kaže, kakov duh vladana naših komunalnih šolah. In taisti duh širi potem mladina v širše kroge prebivalstva. To je tista bolezen, katero omenjal popred in proti kateri se nič ne stori.

Tem duhom napolnjeni so tudi nekateri mestni svetovalci. Ti-le so proti naši veri, proti naši narodnosti, proti naši državi. Kako prijazni in udani so naši veri, so pokazali nedavno, povodom procesije Matere Božje. (Tako je! Škandal!) In kako lojalno so do vladajoče hiše, so pa pokazali se svojim postopanjem o predlogu posl. in svetovalca Dolleza, da bi se ulica „Corso“ prememila v „Corso Francesco Giuseppe“, to pa v proslavo jubileja cesarjevega. Tega si seveda niso upali, da bi govorili proti temu predlogu ali ga celo odklonili; ali pomagali so si drugače: izročili so Dollečev predlog v „študij“ (Smeh.), kakor da bi trebalo Bog ve kakega studiranja za premembo imena jedne ulice. (Ponovna veselost.) In taki ljudje očitajo nam Slovincem, da smo proti dinastiji! Ali si je možno misliti hujše drznosti?!

drage. Nadejal se je, da jo bode tudi to noč videl tukaj. Tu se mu je zdelo najbolj varno. Saj je vendar prst, ki je krila kosti pokojnikov, morala tudi njemu biti naklonjena! Nekako zvest zaveznik zveste ljubezni njegove!

Perje je zašumelo nad grobom in on je menil, da prihaja. Blisk je svignil iz neba in on je ugle dal daleč tam zadej bel robec. Zdelo se mu je, da mu miga. Silno mu je bilo srce. „Ona je... Ona mora biti!“

In v njene prsi hoče vse izliti, kar je njegovo srce, prepolno bolesti, čutilo v tej strašni noči. Povedati jej hoče, da je osamljen na tem svetu, da nima nikogar, na katerega bi bil navezan z vsem srcem, razven njo samo, in da mu je ona ves svet!

A ni je bilo! Čedalje bolj je bilo temno, vihar je postajal čedalje bolj grozen, bliski so švigali skozi oblake, grom je stresal zrak. Cerkvena okna so ropotala. Veter, ki je vlekel čedalje silneje, je sedaj odtrgal robec z nagrobnega križa Rakovega očeta. Leté se je dotaknil Rakovega obraza. Zganil se je. Zdelo se mu je, kakor da ga je oplazila mrzla roka očetova. Ko se je zavedel nekoliko, je prisluskaval z nova. Sedaj je

Ti ljudje ne zamujajo nobene prilike, da ne bi nam kazali svojega zaničevanja. Zakaj? Samo zato, ker smo — Slovenci! Dozdaj smo molče prenašali vsa zaničevanja, trpeli smo in molčali. Ali kaj smo imeli od tega? To, da so nas zaničevali še bolj! In tako se je vedno slabšal naš položaj.

Ali naj bi že bilo, ako bi žalili le posamičnike. To boli dotičnika in drugi se navadno ne brigajo za to. Ali oni žališe tudi naše zastopnike, in tako žaljenje je naperjeno proti vsem! Tako je zadelo nas vseh razžaljenje, ki se je dogodilo bivšemu poslancu Goriupu! (Živio Goriup!) In zakaj se je zgodilo to? Le zato, ker je nekaj resnice povedal prav tistemu gospodu, ki je stavil predlog, da se Dollečev predlog radi krščenja ulice Corso izroči se le — v študiranje! (Lep gospod to!) Ker je torej gosp. Goriup nekoliko potipal tistega gospoda, dobil je ukor in so ga nekako pristili moralno, da je položil svoj mandat. S tem so razžalili volilce in vso okolico. (Tako je!) Predlagam torej nastopno resolucijo:

„Javni shod četrtega okraja na Greti protestuje odločno zoper postopanje večine mestnega zbora proti bivšemu poslancu, gosp. Ivanu Goriupu“.

„Ona je sledilo dlje časa trajajoče pleskanje, spremljano po živio-klicih.“

Predsednik Mandić: Za besedo se je oglašil bivši posl. Ivan Goriup! (Ko je predsednik izgovoril ime Goriupovo, zaorili so živio-klici po dvorani. Bila je to prav prisrčna ovacija.) Ivan Goriup je rekel: Dolžan sem, da spregovorim par besed do vas. Zahvaliti se moram, da ste se me spomnili toliko častno. Vem, da ne velja to moji osebi, ampak naši stvari. (Burno pritrdjevanje.) Saj tudi res niso žalili mene, Goriupa, ampak žalili so vašega zastopnika. (Tako je!) Stvar je znana in ne treba, da govorim o njej obširno. Le na kratko omenjam, da sem v svojem poročilu omenil nekega gospoda, ki je najhujši naš nasprotnik in ki je nezastlišano žalil nas in naše prednike! In kaj sem rekel? Da je — Žid! Saj je res bil žid, danes menda ni nič! Ali ta slučaj nam kaže,

bilo res čuti korake, a to ni bila ona. Blisk je razsvetlil dve postavi, ki sta se bližali cerkvi kakor dva strahova. Vkljub slepi svetlobi ju ni mogel spoznati. Videla sta se mu kakor velikana, katerih ogromni senci ste padali daleč čez pokopališče.

Kdo sta bila ta dva nočna potnika? In kaj sta imela opraviti pri cerkvi o tej uri? Na vso moč je vlekel na uho. Koraki so se očitno bližali cerkvi. Sedaj je tudi nekaj zarožljalo kakor ključ v cerkvenih vratih. Slišati je bilo, kakor bi se bila vrata zavrtela v tečajih ter se potem ravno tako zaprla. Drugega ni bilo slišati. Koraki so utihnili. Le blisk in grom sta še stresala zrak. Trenotek pozneje so se razsvetila okna — v cerkvi je gorela luč.

Kaj je bilo to?!

Raka se je po prstih, brez šuma, splazil do cerkvenih vrat, se pripognil ter poslušal. Zdelo se mu je, kakor bi kdo žagal desko, a pravega šuma ni mogel slišati. Sedaj je pogledal skozi luknjico v ključavnici. In zdelo se mu je, kakor bi mu bila kri zastala po žilah; obraz mu je postal smrtno-bled; oko je obrnil proč, še jedenkrat pogledal notri in se prepričal, da ne sanja. (Pride še.)

PODLISTEK

Krivoseška gostilna.

19

Srbski spisal Gjuro Jakšić; preložil A. B.

„Nočno zagrinjalo skriva najino namero“, je velel pop. Sedaj nama pomagaj Bog ali pa vrag.“ „Bog pač ne“, je odvrnil sodnik votlo ter se prekrizal. O gotovih trenutkih strepeče tudi najtrdovratnejši grešnik!

To noč so se odrivali po nebu viharji oblaki kakor velikanska črna polja; vihar je rjul; v njega lomast je grozno grmelo in nevihta se je vidno bližala. Sedaj pa sedaj je že kak blisk švignil doli in s svojim bliščem plamenom razsvetlil belo krivoseško cerkvico, ki je samotna in priprosta, brez zvonika, stala na pokopališču. Železen križ, pred njim majhna, lesena uta za zvonove, to je bilo vse.

Med cerkvijo in „tajnim mestom“ je stal velik lesen križ, poleg njega stara cipresa, katere veje se je daleč širilo na široko in visoko. Na križu se je gugal še čeden bel robec in venec sveže natrganih cvetic. Pod tem križem so počivale kosti Rakovega očeta, in na grobu je sedaj stal Raka. Na tem mestu je Raka navadno čakal

koliko upliva in moči ima pri nas židovstvo. Jaz sem n. pr., kakor miren človek, še precej priljubljen tudi med nasprotniki. Ali ko je šlo radi besede „žid“, zagnali so se tudi v mene z vso silo. Tu v Trstu žališ lahko vero, žališ lahko različne narodnosti, žaliti smeš oblasti in dostojanstvenike, le žida se ne smeš dotakniti! Ako bi bil jaz napal Italijane, ne bi bilo toliko zamere; ali ker sem omenil Žida, navstal je hrup, kakor da se bliža konec sveta. (Smeh.) Ker je šlo za žida, niti preiskovati niso hoteli o mojem „zločinstvu“, ampak kar zagrmeli so in — se blamirali. (Pritrjevanje.) — Hvala vam torej še enkrat na skazani mi naklonjenosti! (Živio-klici!)

Predsednik Mandić: Predragi okoličani! S tem smo rešili današnji dnevni red. Kakor sem vas z veseljem pozdravljal popred, tako pristrčno se vam zahvaljujem sedaj. Vaša zasluga je, da se je današnji shod vršil toli častno. Tako navdušeno in soglasno vsprejete resolucije ne ostanejo brez utisa na slavno vladno in meni se zdi, da imponirajo že tudi slavnemu magistratu. Pritožeb smo čuli danes mnogo o naših razmerah, hvale pa — nobene. Te razmere so posledica dejstvu, da smo bili dosedaj prepohevni, preponižni, da smo v strahu ubogali vsakemu beraču. Žalostno je tudi, da nismo znali biti jedini. Ako bi bila vsa okolica sklenjena v trden železen obroč, pritiskal bi isti, da bi rebra pokala italijanskemu radikalizmu. (Veselost. Dobro! Dobro!) Ako bi se vsi okoličani zavedali svoje cene in svoje važnosti, nikdo ne bi smel v okolico z namenom, da bi žalil našo narodnost. Ko bomo zavedni, bomo tudi močni, a močne spoštuje svet. (Živo pritrjevanje.) Združimo se torej, zjediniimo se, da postanemo — močni!

Danes smo čuli med drugim, da nam očitajo brezvestne duše, da nismo zvesti državljanji. Mi Slovenci smo že nebrojokrat s krvjo dokazali svojo udanost. O naši zvestobi pričajo junaška dejanja na bojiščih. Ljubezen do domovine in do vladarja je zapisana globoko v naša srca in le odmev iz našega srca je, ako vskliknemo: Živio naš vladar Fran Josip I.!

S tem je zaključen današnji shod. (Med viharimi živio-klici jeli so se razhajati zborovalci.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 21. decembra 1896.

Državni zbor. Zbornica poslancev je minole sobote odobrila izvolitve poslancev Wohanka, Erb, Larish in Frachtenberg. Vsprejela je naslov „sol“ in vladno predlogo za oddajanje soli za živino po nižji ceni. Posl. Kaiser je interpeloval radi trgovine na drobno z žganimi pijačami. Posl. Steiner je izročil nujen predlog proti trgovini na termine s poljedelskimi produkti. Predsednik je zaključil sejo izrekaši poslancem svoje čestitke za Božič in novo leto. Prihodnja seja bo dne 4. januarja 1897. Minole sobote je minister za poljedelstvo odgovoril na interpelacijo posl. Heimanna in Laginje radi varstva produkciji vina pred produkcijo umetnega vina. Minister je rekel, da pomoč mora priti toliko od zakona proti umetnemu vinu, kolikor tudi od zakona o živilih, kateri poslednji zakon je že potrjen od cesarja.

Zoper Crispija. Milanskemu „Secolo“ javljajo od dobro poučene strani, da nameruše neki vitez reda Annunzia e vprašati velikega mojstra tega reda, to je: kralja, da-li sme ta red nositi mož, ki je bil na podlagi dokazov, katerih ni ovrigel nihče, obdolžen hudodelstva? To vprašanje se tiče namreč Crispija. On bode moral torej sodnijskim potom dokazati, da so neosnovane vse obdolžitve, naperjene proti njemu, ako pa tega ne stori, izključijo ga iz reda Annunziata.

Različne vesti.

Shodi po okolici. Predvčerajnjem smo bili zopet v II. okraju, v onem okraju, katerega zastopa — ali nikar ne vprašajte nas: kako?! — gospod Poldo Mauroner! In bili smo na jako kritičnih tleh: bili smo „pri lovcu“. — Nekako čudno se nam je zdelo in v nekakem dvomu smo zrlí okolo sebe, po lepem številu domačinov — do 250 jih je bilo —, ki so stali tu rama ob rami, pazno in vidnim zanimanjem sledeči izvajanjem govornikov, — — mirno, trezno, nikjer niti znamenja kakega nasprotstva. Ozirali smo se okolo sebe zvedavo: ali smo „pri lovcu“ ali nismo?

Kje so fanatični agitatorji iz prejšnjih let, oni agitatorji, ki so nam še ob volitvah pred tremi leti, sovražno sledili korak za korakom, hišo za hišo... da se skoro oddahniti nismo mogli. Agitatorjev ni bilo predvčeranjem na našem shodu, bilo je pa mnogo mož, ki so o zadnjih volitvah glasovali za gosp. Mauronerja. A ravno ti so se nam omilili najbolj. Kar dobro je dela človeku tista iskrenost, s katero so pripoznavali svojo prejšnjo zmoto! Tako odkrito in lojalno pripoznavanje storjene zmote je najboljši dokaz — poštenja!

Razprave na shodu „pri lovcu“ so bile živahne in domačini so se oglašali zaporedoma: vsakdo je hotel podati še en dokaz, kako je „skrbel“ za svoje volilce — gospod Poldo Mauroner. Sodba, ali prav za prav obsodba, je bila — soglasna! Vse resolucije so bile vsprejete soglasno in brez prigovora!

Po shodu smo ostali skupaj pri čaši vina in v prijetni zabavi, za katero je skrbelo nekaj pevcev „Slovanskega pevskega društva“ in — domač zbor pevcev. To nas je iznenadilo! V okraju, katerega smo smatrali skoro izgubljenim, goje četica vrlih mladeničev umetno slovansko pesem! Sami so rekli: „nikogar nimamo, ki bi nas poučeval, samonki smo, ne zamerite nam!“ Zameriti? Hvaliti, hvaliti, in tudi na tem mestu moramo pohvaliti vrle mladeniče, ki so nam minole nedelje klicali v lepi pesmi, da narodna slovanska iskra še ni izumrla v II. okraju! Ta iskra — dovolite nam to sladko nado! — vsplapola zopet v plamen, kakor hitro se nam posreči odstraniti žnje — popel, ki jo mori in duši.

Napivalo se je seveda tudi. Radostno presenečeni smo bili — in ravno to smatramo kakor posebno „srečno“ znamenje — da nam je uprav „k lovcu“ došel pozdrav od akademiške mladine dunajske. V imenu akademikov je namreč napil gosp. tehnik Šega, zatrjuje nam opetovano, da so vse simpatije visokošolcev slovenskih na strani tržaških Slovencev ter da mladina napeto pozornostjo sledi sedanjemu gibanju na tržaškem ozemlju. Zajedno je govornik rekel par jako trpkih o gospodi na Kranjskem. Ta zagotovila smo prejeli iskreno hvaležnostjo. V imenu Tržačanov in okoličanov je odgovoril gospod dr. Gregorin. Govornik je zatrdil, da lepšega zadostjenja se nismo mogli nadejati, nego je izjava, da mladina, naša nada, naša bodočnost, stoji na naši strani, da sočutstvuje z nami toliko v naši borbi proti drugorodnim nasprotnikom, kolikorkoli tudi gledé na navskrižje, v katero smo zašli z brati na Kranjskem. Kjer je mladina, tam je bodočnost — in ker je mladina na naši strani, mora biti tudi zmaga na naši strani!

Obema govornikoma je viharo ploskala vsa zbrana družba. Domačim pevcem je napil g. prof. Mandić toplimi in spodbujevalnimi besedami. Po vsem vedenju domačinov se je videlo, kako so postajala srca topleja in topleja... in ko so Tržačani ostavljali dvorano, priredili so jim domačini pristrčno ovacijo.

Shod „pri lovcu“ ni bil med prvimi gledé na število udeležencev, kar pa je naravno vsled krajevnih razmer in vsled dejstva, da je bil to že tretji shod v tem okraju; ali veselji smo bili tega shoda, ker nam je donesl nepričakovan moralen vspeh.

Prihodnji shod bode dne 1. januarja p. l. v Rojanu.

„Ich melde gehorsamst dass ich nichts zu melden habe“. Predvčerajnjem smo čitali v vseh nasprotnih listih, liberalnih in konservativnih, nastopni komuniké:

„V poslednji seji mestne delegacije je sporočil svetovalec dr. Venezian o sklepu pododbora, kateremu je bilo proučiti o tem, da li in kakšne korake naj stori občina v očigled agitaciji, pojavljajoči se po okolici za osnutje lastnega okrajnega glavarstva. Pododbor je spredel, da ni niti potrebno, niti umestno storiti kakršnih sibi korakov, kajti agitaciji nedostaje vsakega temelja pravice in ozbiljnosti, ker ni dovoljeno odcepljenje okolice, ne da bi se spremenil statut, torej, ako v to ne privoli deželni zbor“

Ko smo prečitali ta komuniké, spomnili smo se onega vojaka, ki je javil gospodu stotniku, „da

nima ničesar javiti“! — Gospoda so se sešli torej jedino v ta namen, da so sklenili, da nima jo ničesar skleniti. — Tudi to je na vse zadnje zadnje „sklep“, in celo najpametnejši, ki so ga mogli storiti. Pametnega itak ne bi mogli storiti ničesar proti naši akciji, le po blamažo pa tudi naši mestni gospodi ne kaže hoditi. — Le tega ne umejemo, zakaj si Italijani toliko razbijajo — naše glave. Čemu tolika skrb, dali ima kaj nade naša akcija, ali je nima?! Pustite nam to skrb in ne razburjajte se brez potrebe! Pustite, naj se okoličani pobotajo — z vladno, ali je možno ali ni možno, da se za okolico osnuje okrajno glavarstvo!

Vidite, svet se vam le smeje, ako mu javljate resnim obrazom, daste sklenili, da nimate ničesar skleniti. Naš slovenski kmet bi vam rekel, da mlatite prazno slamo!

„Volilni utoki v slovenskem jeziku“. Posamičnega človeka uči skušnja, našemu „liberalnemu“ magistratu pa vse skušnje ne pomagajo ničesar. Kljub vsem moralnim zaušnicam, ki jih laška „liberalna“ gospoda dobiča poslednji čas, kljub vsem naredbam in ukazom viših oblastnih, ostala je naša laška gospoda trmasta, ter raje v svoji strastni zaslepljenosti z glavo skozi zid. Najnovejši pojav take trme kaže se pri naših „liberalnih“ predstavljavcih 20 stoletij „latinske“ kulture v rešitvi slovenskih utokov gledé nedostatkov v volilnih listinah. Kakó hočejo gospoda v tej stvari „z glavo skozi zid“, to nam pripoveduje magistratovo trobilo, neslavni židovski „Piccolo“. Evo kako: „Kakor je znano, bilo je med utoki proti sestavi prvotnih volilnih listin tudi 341 takih, ki so jih predložili trije slovenski odvetniki, znani zбоk žive agitacije, ki jo vzbujajo po okolici, in ki so bili sestavljeni v slovenskem jeziku.“

Ker pa je uradni jezik magistrata italijanski, se magistrat s temi utoki ni bavil, in to v smislu sklepov sveta in z ozirom na stoletne tradicije občine. O tem ravnanju so se obvestili omenjeni trije reklamantje, ki so se pritožili namestništvu. In včeraj (19.) je dobil gosp. župan od namestništva dekret, s katerim se pozivlja mestni magistrat, da takoj pregleda in razpravlja onih 341 slovenskih utokov, z opomnjo, da ukrene namestništvo to, kar se mu bode videlo umestno, ako magistrat ne izvrši te naredbe.

Kakor se vidi, se vprašanje ne kaže v novi obliki. Tu gré za nov naskok, ki ga skušajo slovenski agitatorji na utrdbo italijanstva naše pokrajine. Do danes je municipij mogel odbijati naskakovalce, kajti moči mu je dajala pravica, ki izvira iz stoletij zgodovine, iz tradicij in običajev, katerih ne odpravi ali ne spremeni eden dekret.

Ako bi hoteli polemizovati o tem vprašanju, ki je bilo že rešeno vsem onim, ki poznajo zgodovino naše dežele, bilo bi kakor da bi hoteli ulamljati odprta vrata. Omejamo se zatorej na to, da izrazimo svoje osvedočenje, da odgovori občina sitnemu in drznemu sovražniku tudi to pot s tem, da uporabi vsa sredstva, ki so jej na razpolago, da reši svoje zgodovinsko pravo in da se spoštujejo nje nedotakljive prerogative“.

Mi pa dodajemo tej epistoli „Piccolovi“: kdor doživi, ta bode videl, kako se pouči tudi tržaška občina, da tudi ona ne sme radi minolosti prezirati sedanjih zakonov!

O sedanjem gibanju po tržaški okolici piše „Slov. svet“:

„Poleg koroških Slovencev so v cisilavski polovini cesarstva Tržaški Slovenci sedaj v največji opasnosti, da jim izginejo stara tla in narodnost. Opasnost grozi sosebno doslej še vedno slovenski okolici, katero boče politiška nadsila mestnega italijanstva z vsemi sredstvi uničiti ter tako Trst neposredno po suhem združiti z furlanskim življem, ki pričinja proti zapadu ne daleč od Trsta. Irredenta preži po tem, da bi poleg Tržaške luke s prebivalstvom v Trstu mogla reklamovati za Italijo tudi suho zemljo okolo Trsta, in zato deluje na poitalijančenje okolice tje do mejnikov takó zvane Furlanije ali Lahov. Neugodno položenje slovenske okolice nasproti mestnemu gospodstvu Italijanov v Trstu je oslabilo tržaške okoličane materialno in jih slabi s tujčevanjem v šoli in cerkvi tudi duševno, tako da se sami ne morejo braniti povoljno ne z gmotnimi sredstvi, ne z duševno zavestjo in moralno močjo. Če kje, po-

trebuje slovenski element gmotne, duševne in нравstvene podpore v Trstu in na prvem mestu v njegovi okolici.

Neposredno gmotno tržaški rodoljubi ne morejo narodu pomagati, ker so prešibki za primerno pomoč. Delujejo torej duševno in moralno, kolikor morejo. Poslednji čas so zasnovali poseben načrt, in da bi dosegli svoj cilj, oživljajo narodovo zavest, da bi premagal vsakatera mamljenja od ital. strani in soglasno zahteval to, kar mu je najnujnejše. Tržaško politično društvo „Edinost“ prireja sedaj od nedelje do nedelje po raznih krajih okolice shode, na katerih pončujejo rodoljubi prebivalstvo, in to, kakor vidno, si odpira oči in sprejemlje jednoglasno primerne resolucije.

V kako hudih kleščah je slovenska okolica, je razvidno iz tega, da ima trž. magistrat važen del političke obasti v svojih rokah v takozvanem prenesenem področju. Magistrat vsled te oblasti je pošiljal tudi sedaj, ob shodih slov. pol. društva „Edinost“, svoje zastopnike kot komisarje, in jeden teh je dosledno govoril izključno italijanski na shodih in zahteval zajedno od društvenega predsedništva, naj ono posluje in občuje žnjim jedino na ital. jeziku. Ko pa se je predsedništvo zavedalo svojega ustavnega in specijalno tudi dež. narodnega prava, je isti komisar samooblastno zgolj iz tega vzroka razpustil nekaj takih shodov. Šele vsled pritožeb in interpelacije v osrednjem parlamentu, je odvzela dež. vlada magistratu oblast pošiljati svoje komisarje na slovenske shode v okolici, in odtlej prihajajo na ta zborovanja neposredno vladni poverjeniki.

Resolucije pa, katere preprosti narod soglasno sprejema na obilo obiskovanih, lepo vršecih se shodih, so n. pr. naslednjega sodržanja.

(Tu navaja „Slov. svet“ tri resolucije, o katerih se razpravlja o naših shodih).

„Slovenski list“ pa piše pod naslovom „Uzorno delovanje tržaških Slovencev“:

„Mala četa vrlih slovenskih mož v predentovskem Trstu razvila je zadnji čas teli živo delovanje, da je obrnila nase pozornost vsega slovenskega naroda ter si vsled svojega mirnega, toda odločnega in složnega postopanja pridobila vsestranskih simpatij. V tej četi so poleg drugih rodoljubov dr. Gregorin, dr. Pretner, dr. Rybač, prof. Mandić, tajnik Cotič, Dollenc, Vatovec in Goriup, a pridružijo se jim tudi državni poslanci Nabergoj, Spinčić in drugi. V imenu političnega društva „Edinost“ sklicavali so po vsej tržaški okolici javne shode, na katerih so učili narod in oduševljevali ga za narodno stvar. Boreci se za svoj narodni obstoj imajo tržaški rodoljubi težavno stališče nasproti svojim laškim nasprotnikom. Vender priznati moramo, da niso brez uspeha šli med narod, kajti povsod, koder so nastopili, pritrjeval jim je narod jednoglasno in tako sijajno zasvedočil, da je okolica odločno slovenska. V resolucijah so povedali, česa žele in česa jim je treba, da si utrdé jezik in narodnost. Borba tržaških Slovencev je borba za njih politička in narodna prava ter za povzdigo gmotnega stanja. Na svojih shodih so se prepričali tržaški rodoljubi, da imajo trdno zaslombo v narodu, kar jim daje zavest, da njih pravična stvar s pomočjo naroda mora konečno zmagati. To zmago jim od srca želimo, ker smo uverjeni, da je njih zmaga tudi naša zmaga in da so vse njih narodne pridobitve v korist celokupnemu narodu slovenskemu. Njih složno in res domoljubno delovanje mora blagodejno uplivati na vse dežele slovenske.

Zadnji shod je imelo društvo „Edinost“ pri sv. Mariji Magdaleni spodnji dne 6. t. m. „Edinost“ obširno poroča o tem shodu, kakor o drugih prejšnjih shodih, in priobčuje resolucije, ki so se tu sprejele. Najvažnejša je resolucija za osnutje posebnega c. kr. okrajnega glavarstva za tržaško okolico. Ker je ta resolucija važna, priobčujemo jo doslovno.

Tu navaja „Slovenski list“ resolucijo za osnutje okrajnega glavarstva za tržaško okolico, nižje doli oni v obrambo bivšega poslanca Goriupa in slovenske duhovščine.

Novi deželni glavarji. Izpraznena mesta dež. glavarjev v Spodnji Avstriji in Štajerski, so popoljena z Najvišim odlokom od 19 t. m. Deželnim maršalom v Sp. Avstriji je imenovan grof Gudenus, njegovim namestnikom pa župan dunaj-

ski, Strobach. Dež. glavarjem za Štajersko je imenovan grof Warmbrand, njegovim namestnikom pa Slovenec Srnec. Grof Warmbrand je imenom lastnoročnim pismom cesarjem v priznanje njegovih zaslug.

Za „Božičnico“ so nadalje darovali: G. Bald. Mimbelli 50 kron, g. I. Machne 20 kron, g. G. Pekić 12 m. barhenta, g. a. Ljudmila Valenčić 3 majice, 3 deške srajce, 6 robcev, 3 p. nogovje in 3 p. zapestnic, g. a. in g. čna Valenčić 2 deški srajci, 12 robcev, 3 p. nogovic, 3 p. zapestnic in 2 majici. G. E. K. nadalje 10 voln. tricot. Vsem cenj. darovateljem najpristrčnejša hvala.

Velikodušen dar. Naš dični rodoljub in dobrotnik, gosp. veleposestnik Fran Kalister, je podaril lepo svoto 300 kron za bédne rodbine ponesrečenih Križanov! Mi beležimo posebno radostjo ta velikodušni čin uglednega slovenskega moža! Kajti po tem činu je zadobil najlepše potrdilo naš vsklik: Kdo naj sočutstvuje z bratom, ako ne — brat! Ta čin bodi priporočen v posnemanje drugim rodoljubom. Vsakdo naj pomore po svoji moči!

Nesreča ali zločin? Do danes ni sledu o trojici križkih ribičev in še danes je prikrito v neprozorno tajno, kar se je godilo na morju minole srede. Ne takó italijanskim listom; le ti govoré apodiktčno, da je izključena možnost zločina, ampak da se je dogodila nesreča. Naravnost smešen pa je „Piccolo“, ki trdi, da o kakem zločinstvu od strani ital. ribičev niti ne more biti govora, in sicer zato ne, ker je njemu, „Piccolu“, tako zatrdil italijanski konzulat. Oho, kakor ne trdimo mi, da se je dogodil zločin, tako ne more trditi niti ital. konzulat, da se ni dogodil zločin. „Piccolovo“ nastopanje je torej jako tendenciozno, ki utegne več škoditi glasu italijanskih ribičev nego pa koristiti.

Občni zbor „Slovenskega pevskega društva“ v Trstu se je vršil v nedeljo ob napovedani uri. Udeleženci so pazljivo poslušali obširno poročilo tajnika ter je odobraval; in ravno takó poročilo blagajnika, katero je v tem letu povoljneje od vseh dosedanjih let. V odbor so bile voljene vnovič z malo razliko osebe, ki so društvo vodile minolo leto in sicer: Predsednikom: Fran Polić; odborniki: Kocijan Anton, Kocmur Ivan, Pavlovič Vekoslav, Pavlovič Rajko, Masnec pl. Josip, Pelicon Jakob, Loncner Miroslav, Caharija Josip in Piščanec Josip. Namestniki: Švara Anton, Lukša Davorin, Krivošić Ivan in Muha Anton. Pregledovalca računov: dr. Josip Abram in Ljudomil Nabergoj.

Iz Sežane nam pišejo dne 20. decembra 1896.: Danes popoldne ob 3. uri po molitvi je bila v šolskem poslopji razdelitev obučala in obleke ubožnim šolarjem in šolaricam. To velikodušno delo so preskrbele, kakor lani, dobre gospe Sežanske. posebno so veliko darovale v to svrhu milostne gospe grofinja Schaffgotsch, Scaramanga, Ralli, baronica Reynelt in druge. V kratkem času se je nabralo 107 gld. 50 nč. in za ta denar nabavilo se je 66 otrokom oblačil in obutka; omeniti morava, da deklacam so visokorodne dame same izgotovile oblačila.

Pred razdelitvijo res bogatih daril zbrale so se milostne gospe, gospodičine, gospodje in drugi prijatelji sole ter so z radostjo in vidno zadovoljnostjo poslušali male otročiče, kako so deklamovali, imeli dvogovor, zahvalni govor in kako so lepo prepevali.

Podpisana se najsrčneje zahvaljujeta v imenu obdarovane ubožne šolske dece vsem p. t. gospem, gospicam in gospodom, ki so pripomogli v to. Bog jim povrni stoterno!

Krajni šolski svet Šolsko vodstvo
v Sežani, dne 20. decembra 1896.
Predsednik: Voditelj:
Iv. Renčelj. M. Kante.

Iz Zadra nam pišejo: Gospod urednik! Usojam si Vas opozoriti na italijanska časopisa „Dalmata“ in „Corriere Nazionale“ — Zadra Trieste — V teh dveh, Dalmaciji posvečenih listih najdete člankov in spisov, jako značilnih za pravicoljubje italijanske gospode. Tu v Dalmaciji kličejo na pomoč Boga in hudiča proti Hrvatom, ker vidijo, da jim zmanjkuje tal pod nogami od dne do dne. Tu kriče o krivicah, ki se jim godé baje po vsej Dalmaciji, ob jednom pa nočejo slišati o krivicah, ki jih provzročajo oni Slovanom v Trstu in po okolici.

Taki so Italijani! Silno navdušeni za pravice, kadar zahtevajo iste — zase! In silni nasprotniki krivice, ako menijo, da je ista naperjena proti njim. Sicer pa je ravno narobe: ni čuti nočejo o pravici za druge, in prijatelji so krivici, ako ista tišči — druge! V Dalmaciji kličejo na pomoč vlado in ves svet; v Trstu pa grozé vsakomur, da tu se gospodarji o n. i. tu da nima govoriti nihče drugi raz un njih!

Iz Gropade nam pišejo: Dne 11. t. m. okolu 1. ure pop. je začelo goreti pri nas. Zgorel je namreč senik posestnika Antona Mahnič hšt. 11. Ko je jela biti plat zvona, je bila hitro po konci vsa vas. Zahvaliti moramo tudisosednje Padričane, ki so prihiteli pomagati tako, da je bilo že vse pogašeno, predno so prišli gasilci iz Bazovice. Ogenj ni napravil druge škode. Uničen je senik nad hlevom in kar je bilo sena v njem. Tudi nekaj opeke je potrte na sosednjih strehah. Posestnik je bil zavarovan pri Feniksu.

Nagla smrt. Včeraj zjutraj je 48letna Uršula Milič s Proseka nesla mleko v Trst. Dospelša do barkovljanskega pokopališča se je zgrudila na tla v nezvesti in je takoj na licu mesta izdihnila svojo dušo. Zadela jo je menda kâp. Bog nas varuj nagie smrti.

Tedenska statistika tržaška. V tednu od 6. do 12. t. m. rodilo se je v področju mestne občine tržaške 74 zakonskih otrok (37 možkih in baš toliko ženskih) ter 16 nezakonskih (7 možkih, 9 ženskih). Poleg teh bili so 3 mrtvorojeni. — V isti dōbi je umrlo 87 oseb (41 možkih, 46 ženskih). Zdravniški izkaz navaja med vzroki smrti: 7 slučajev ošpic, 7 sl. dávice, 10 sl. jetike, 16 sl. vnetja sopnih organov, 4 sl. kâpi, 2 samomora, 1 umor itd.

Legár (ali tifus) v Pulju. Statistiški podatki o stanju epidemije dne 18. t. m. so: Meščanstvo: novih slučajev 30, o dravel 0, umrl 1, skupno število bolnih 632, od katerih 114 v bolnišnici. — Vojaštvo: novih slučajev 21, ozdraveli 3, umrl 1, skupno število bolnih 485. — V primeri s prejšnjim tednom kaže se manjše število novih slučajev, iz česar se more sklepati, da epidemija pojema.

Naznanilo. Odbor „Delalskega podpornega društva“ naznanja vsem društvom v Trstu in okolici, da od sedaj naprej ne bode posojeval ne zastav in tudi ne dramatičnih knjig, ako se ne položi primerna kaveja za izposojene stvari. Toliko na znanje vsem društvom.

Jezuviti v Ljubljani. Iz Ljubljane poročajo, da so jezuviti tam kupili velik kos zemljišča, da zgradijo samostan in cerkev.

Trdnjava Osek opuščena. Občinski zastop svobodnega mesta Oseka je sklenil v poslednji svoji seji odposlati deputacijo k Nj. Vel. cesarju-kralju, da bi prosila, naj se odpravijo tamošnji napisi trdnjave.

Mlada žena. Mesteca Jeaneta v Ameriki more se ponášati s tem, da ima v svojem zidovju najmlajšo zakonsko ženo. — 12letna Caneta Gatt ni zahajala v šolo v poslednji čas. Vsled prijave šolskega vodstva podal se je politički uradnik k njenim staršem, da jih opomni, naj redno pošiljajo v šolo svojega otroka. Tu pa mu je povedala „otrokova“ mati ponosno in v njegovo veliko presenečenje, da „Caneta ne more več hoditi v šolo, ker se je — poročila!“ Vzel jo je neki Italijan. Možu je 35 let.

Baratierijeva knjiga. Iz Arka javljajo na Dunaj: Baratieri je zahteval od zalagatelja-knjižarja v Milanu, da mu vrne rokopise, ki mu jih je bil doposlal Baratieri, da jih objavi. Baratieri je sklenil namreč, da se njegova knjiga o vojni Italije v Afriki, oziroma njegovi spomini, objavi še-le po njegovi smrti.

Turško. Kakor smo sporočili svoječasno, je bil armenski milijonar Apik v Carjemgradu obsojen na 3 leta ječe zaradi veleizdajstva. Kako se temu milijonarju godi v „ječi“, o tem poročajo iz Carjegagrada: Poveljnik ječe je smatral kakor svojo dolžnost, da je obsojenemu Apiku stavil na razpoloženje svoje lastno stanovanje (!). Apik sme „izjemno“ imeti svojega lastnega kuharja in baš tako „izjemno“ sme vabiti goste na sijajne pojedine. Po dvakrat na dan vsprejema Apik svojega pisarniškega upravitelja, da se posvetoje žnjim o tekočih opravkih, kajti „veleizdajalec“ Apik je

vedno se dobavitelj za vojsko nj. voličanstva sultana, dasi sedi v „ječi“. Koliko pa stane vse to, o tem ne goverj turška zgodovina.

Smešnica iz dunajske zbornice poslancev. Minolega tedna so se prijavi v dunajski zbornici za drjem. Ferjančičem se tile-trije govorniki: Lang, Dyk in Kurz (Dolgi, Debeli in Kratki). Ker pa je bila zbornica vsprejela predlog za zaključek debate, ti trije poslanci niso mogli govoriti, ampak izvolili so si ob splošni veselosti zbora izmed sebe drja. Kurza kakor glavnega govornika. No, dr. Kurz v svojem govoru ni bil prav nič „kratek“.

Koledar. Danes (22.): Demetriji in Honorati, mučenca. — Jutri (23.) Viktorija, devica; Nikolaj. — Polna luna. — Solnce izide ob 7. uri 42 min., zatonj ob 4. uri 14 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 12 stop., ob 2. pop. 14.5 stop. C.

Loterijske številke izžrebane dne 19. t. m.:

Trst	19,	60,	3,	80,	7.
Linc	66,	54,	2,	12,	87.
Inomost	25,	30,	85,	87,	90.

Književnost.

Pesnik Zamejski je bil nevarno zbolel na zapljučnici; nad 3 tedne je moral ostati v postelji. — Hvala Bogu, zdaj je pa že izven nevarnosti in na potu okrevanja.

Za prihodnje „piruhe“ izidejo v „Slovanski knjižnici“ njegove izbrane pesmi v lični zunanji opravi. Sloveči naš S. Gregorič jih je pregledal in ocenil takó, da to bo lep dar slovenskemu narodu za prihodnje — „piruhe“.

„Slovanska knjižnica“ izide 15. januarja št. 57-58. — To bo lepa knjiga, na katero opozarjamo že zdaj svoje čitatelje. Dve odlični pisateljici češki sta živeli nekaj časa na Slovenskem, in sicer Ana Řehakova na Gorenjskem na Bledu in v Bohinju, Gabriela Preissová pa na Koroškem. Prva je napisala več obrazov in povestic pod naslovom „Povesti s potovanja“, druga pa „Korotanske povesti“; jedne in druge so zbudile med češkim narodom veliko hvale in občudovanja, a kritika jih je označila kot biserje češke leposlovne književnosti. V jednih in drugih se takó divno opisujejo najlepší kraji slovenske zemlje, naše šege in navade, da noben Slovenec bi ne mogel tega lepše storiti. — Prevod sta oskrbela visokošolca v Pragi gg. A. Dermota in Ivan Kunštič. — Knjiga bo v vsakem pogledu krasna; ako bo le mogoče, prinese tudi slike in življenjepisa obeh pisateljic. — Pri vsakem navadnem založniku bi take knjige ne dobili izpod 80 nč., v „Slovanski knjižnici“ pa jo dobi vsakdo za 30 nč. v hišo! Zategadel se je le čuditi, da ta knjižnica ne šteje niti 600 naročnikov! Ako pomislimo, koliko knjig je prišlo že v svet potom te knjižnice, dá, ko lahko rečemo, da je to podjetje vsaj deloma pokrivalo mizerijo na knjižnem trgu, tedaj smelo trdimo, da bi moralo slovensko občinstvo nekoliko bolje podpirati založnika, ki vstraja v kljub vsem prevaram in bridkim skušnjam. — Naročnina za celo leto znaša le glđ. 1.80, ali 15 nč. za snopič. — Doslej je izšlo že 56 snopičev. Razun 1., 3., 5. in 34. so še vsi na prodaj.

„Ilustrovani narodni koledar“. Leto IX. Uredil in izdal Dragotin Hribar v Celju. Cena broš. 70 nč. eleg. vezanemu 1 glđ. — To je krasna knjiga ki dela vso čast naši tiskarski umetnosti in obrti v obče. Tu je barvano slika Ptuj, krasne slike Pfalca ob Reni, Mostarja v Hercegovini, Hude luknje na Štajerskem, vojvode Ivana jame, gradu Orth i. dr. Dalje so tu slike in kaj mični življenjepisi odličnih Slovencev dr. V. Oblaka, prof. Jos. Lendovskega, kanonika Kluna in Krilana — Znamenit se nam vidi spis „Celjski grofi“. Beletristika je zastopana le po kratki velikomestni črtici „Pisatelj Orlov“. — Skratka: kdor hoče imeti lično slov. knjigo v hiši, naj si kupi ta koledar.

„Koledar“ za goriško nadškofijo je izšel. Poleg navadne koledarske vsebine prinaša dve povesti in drugi del Rutarjevih spisov o goriški deželi. Stranij je nad 200. Cena 50 kr.

Naročniki „Soče“ na deželi, ki plačajo do konca t. l. naročnino za celo prih. leto, dobó koledar brezplačno.

Najnovejše vesti.

Rim 20. „Agenzia Stefani“ javlja iz Zeila: Danes je dospel sem major Nerazzini z 215 ujetniki in odpluje žnjimi jutri v Masavo, od kjer se bo nadaljevalo potovanje v Neapelj.

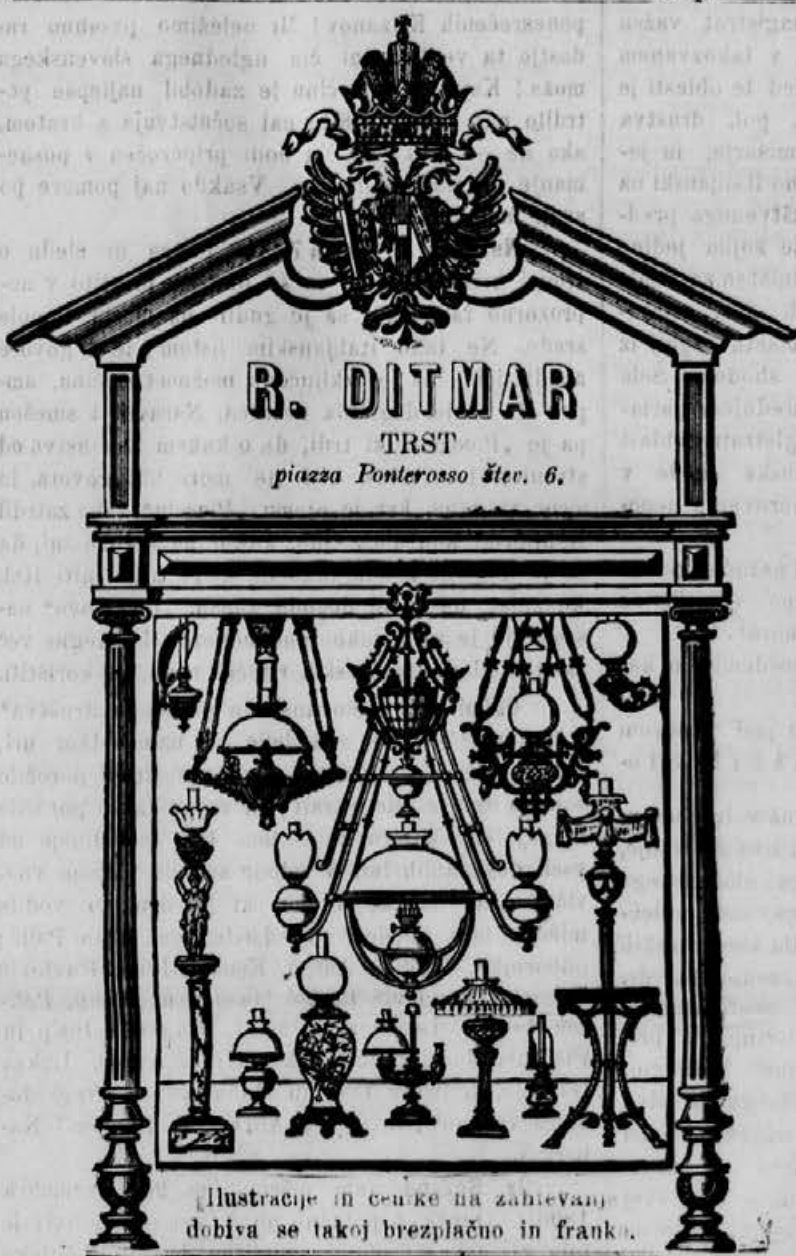
Rešica 21. V tukajšnjem rudniku se je pri-godila huda nesreča. Od 125 delavcev je 26 mrtvih, 15 težko ranjenih, a 54 njih se pogrešajo. Za rešitev teh poslednjih se dela neumorno.

Belgrad 20. Danes je bil tabor, katerega se je udeležilo 4000 Starosrbov iz Makedonije. Vsprejela se je resolucija, obsežajoča 6 točk. Jedna točka se glasi, da je izreči zahvalo srbski vladi, caru ruskemu in Črnigori, da so se potegnili pri Sultanu in patrijarhatu, od česar se je nadejati vspeha, jedina točka zahteva, da se zopet zasnuje srbski patrijarhat v Jpeku; jedina točka določa zopet, da se je obrniti do javnega menenja Evrope za podporo.

Trgovinske brzjavke in vesti.
Dunaj 20. Plavice za jovan — — — — —
spomlad 1896 8.14 do 8.15 Oves za spomlad 5.47—5.49.
Rž za spomlad 6.74—6.76. Koruza za maj-juni 1897 3.85—3.86

Ker primanjkuje popolne poročevanja, bile so tudi ponudbe neznatne. Vreme: mlo.
Praga. Nerannirani sladkor fer. 11.93, november-december 11.97 zopet mlačno.
Havra. Kava Santos good average za december 61.25 za april 61.50. stalno.
Praga. Centrifugal novi, postavljene v Trst s carino vred odpošiljatelj precej f. 23.25 — Conosse 24.50 — Četvorini 25.50 — V glavah sodih 37 —
Fer. arg. Santos good average za december 50.25 za va mare 1897 f. 50.50, za september 51.50.

Dunaj 20. decembra 1896		
	včeraj	danes
Pravni trg v papirju	101.30	101.35
„ „ v srobru	101.45	101.60
Avstrijska renta v slatu	123.25	123.35
„ „ v kronah	100.80	100.80
Kreditna akcija	371.25	371.25
London 10 let.	119.95	119.95
Napoleoni	9.53 1/2	9.53 1/2
20 mark	11.78	11.78
100 Itali. H-	45.45	44.45

Narodnjakinje!

Dovoljujem si Vas opozoriti na svoje veliko skladišče oglja, drv, premoga in koksa v ulici S. Zaccaria šte. 1 (mej ulicama Chiozza in Farneto).

Ker izdelujem od navedenih predmetov nekatere na lastno režijo, nekatere pa sem si nabavil pod najugodnejšimi okolnostmi, prepričan sem, da vas zamorem v vsakem obziru zadovoljiti.

Jamčim za točno postrežbo in pošteno vago ter se priporočam z vso

ndanostjo

Vekoslav Grebenc.

Tržne cene

(Cene se razumejo na debelo in s carino vred.)

Domači pridelki.

		Cena	od for.	do for.
Fizol:	Koks	100 K.	9.50	9.75
	Mandoloni		9. —	9.25
	svetlorudeči		8.50	8.75
	temnorudeči		—	—
	kanarček		8. —	8.25
	bohinjski		9. —	9.25
	beli veliki		—	—
	malh		8.25	8.50
	zeleni, dolgi		9.25	9.50
	okrogli		8.75	9. —
	mešani hrvaški		7. —	—
	štajerski		7.25	—
Maslo	fino štajersko		65. —	70. —
Ječmen	št. 10		8.75	9. —
	9		9.75	12. —
	8		11.50	11.75
Zelje	kranjsko		6.50	7. —
Repa	—		2.60	2.80
Krompir	—		2.25	2.50
Proso	kranjsko		8. —	8.25
Leča	kranjska		—	—
Speh	ogorski		60. —	61. —
Mast	—		52. —	53. —
Kava	Mocca		165. —	166. —

Ceylon Plant. fina	100 K.	172. —	173. —
Perl		182. —	184. —
Portoriceo		165. —	167. —
Java Malang		152. —	154. —
Guatemala		—	—
San Domingo		154. —	155. —
Malabar Plant.		—	—
native		—	—
Laguayra Plant		—	—
native		—	—
Santos fini		120. —	124. —
srednje fini		118. —	120. —
srednji		112. —	114. —
ordinar		106. —	108. —
Rio oprani		—	—
„ „ fini		127. —	128. —
„ „ srednji		110. —	114. —
Štedkor Centrifugal l. veste		33.50	33.75
Conosse		35. —	—
v glavah		36.75	37.25
rakosani		36. —	—
Riz italijanski fini		25. —	25.50
srednji		24. —	24.50
Japan fini AAA		17.75	—
srednji		16.75	—
Raugoon extra		13. —	13.50
I.		11. —	11.50
II.		1.25	10.50
Petrolej ruski v sodih		19.75	—
v zabojih od 29 kil.		6.15	—
Olje italijansko najfineji		64. —	66. —
srednjefino		59. —	60. —
bombažno, amerik.		29. —	31. —
balgarsko		21. —	22. —
Limonc Mostarski		4. —	5. —
Pomaranče	zaboj	3. —	5. —
Mandeljni Dalmatinski	100 K.	—	—
Bari		62. —	64. —
Pinjoli		87. —	89. —
Rožni Dalmatinski novi		7. —	7.25
Palješki		5. —	5.25
okve Palješke		12. —	12.25
Grške v venci		1.75	13. —
3 litarske		46. —	54. —
V perli novi		27. —	28. —
Ob ba		—	—
Polenovke srednje velikosti		48. —	49. —
velike		47. —	48. —
male		48. —	49. —
Slaniki v velikih sodih		12.50	—
Žveplo		—	—